

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยพัฒนาประเทศให้เจริญทั้งทางค่านิยม เศรษฐกิจ และการเมือง นอกจากนี้การศึกษายังเป็นกระบวนการสร้างสรรค์ ถ่ายทอดความรู้ เสริมสร้างความเจริญงอกงามทั้งทางกาย อารมณ์และสติปัญญาสำหรับมนุษย์ รัฐลงทุนเสริมสร้างงานทางด้านการศึกษาเพื่อการพัฒนาประเทศ ตั้งแต่ระดับอนุบาลถึงอุดมศึกษาโดยจัดการประถมศึกษาให้เป็นการศึกษาภาคบังคับ ซึ่งรัฐบาลจัดให้แก่ประชาชนทุกคนแบบให้เปล่า การศึกษาระดับประถมศึกษานั้น เวลาใดศึกษาเปรียบเทียบผลตอบแทนที่สังคมได้รับจากการศึกษาในระดับและประเภทต่าง ๆ ของประเทศไทย ปรากฏว่าระดับประถมศึกษาให้ผลตอบแทนสูงสุดเมื่อเปรียบเทียบกับการศึกษาระดับอื่น ๆ (Blaug 1971 : 5 - 6, 5 - 7)

การศึกษาของประเทศไทยที่จัดให้แก่เยาวชนจะเน้นหนักไปในทางใดนั้น หลักสูตรเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างยิ่ง เพราะหลักสูตรจะกำหนดทิศทางของการศึกษาเกี่ยวกับการให้ความรู้ ถ่ายทอดวัฒนธรรม การเสริมสร้างทักษะ การปลูกฝังทัศนคติ ค่านิยมและเสริมสร้างความเจริญเติบโตให้กับผู้เรียนให้พัฒนาไปทุก ๆ ด้าน เมื่อเป็นเช่นนี้ การเปลี่ยนแปลงหลักสูตรก็เท่ากับเป็นการเปลี่ยนแปลงการศึกษาด้วย

แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 ได้กล่าวถึงจุดหมายของการศึกษาระดับประถมศึกษาไว้ว่า เป็นการศึกษาที่มุ่งใหญ่ เรียบมีความรู้ความสามารถขั้นพื้นฐานและให้คงสภาพอ่านออก เขียนได้ คิดคำนวณได้ มีความสามารถที่จะประกอบอาชีพได้ตามควร แก้ว และความสามารถ และสามารถดำรงตนเป็นพลเมืองดีในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตย โดยมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ดังนั้นจุดหมายของการประถมศึกษาจึงมุ่งที่คนและสังคม โดยมุ่งให้คนที่เรียนจบหลักสูตรประถมศึกษาเป็นคนดี มีความรู้และมีฝีมือพอที่จะทำมาหากินเลี้ยงชีพได้ มีความสุขความพอใจตามฐานะและสภาพความเป็นอยู่ และช่วยเหลือเผื่อแผ่เพื่อนบ้านและสังคมตามสมควร หลักสูตรประถมศึกษาจึงมุ่งสร้างคนให้สมบูรณ์ทั้งร่างกาย สติปัญญา มีฝีมือในการทำงาน มีคุณธรรม อยู่ในบ้านเมืองของตนอย่างเหมาะสม และสร้างสรรค์สังคมไทยให้ร่มเย็นและเจริญรุ่งเรือง ไม่นั้นเรื่องการศึกษาคือ

ในขั้นสูงขึ้นไป แต่ให้สามารถหาความรู้เพิ่มเติมได้จากการศึกษาทั้งในระบบและนอกระบบ
โรงเรียน (กระทรวงศึกษาธิการ 2525 : 6)

เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายดังกล่าว ผู้เรียนควรรู้อะไร และควรมีประสบการณ์อะไร
บ้าง ซึ่งสิ่งที่ต้องพิจารณาคือ การเลือก การจัดเนื้อหาวิชาและประสบการณ์ ต้องเลือก
และจัดอย่างไรจึงจะเกิดผลการเรียนที่สูงที่สุด สุมิตร คุณานุกร (2518 : 7) กล่าวว่า
การที่หลักสูตรไม่สัมฤทธิ์ผลอาจเนื่องมาจากการเลือกเนื้อหา หรือประสบการณ์ที่ไม่สัมพันธ์กับ
จุดมุ่งหมาย เมื่อเป็นเช่นนี้ ลักษณะการจัดเนื้อหาวิชาและประสบการณ์จึง เป็นองค์ประกอบ
ที่สำคัญประการหนึ่งที่จะทำให้หลักสูตรนั้นบรรลุตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ ดังนั้นการเลือก
และจัดลำดับเนื้อหาวิชาจึง เป็นสิ่งที่น่าพิจารณาเป็นอย่างยิ่ง ในการที่จะเลือกและจัดลำดับ
เนื้อหาวิชานั้น สิ่งที่ควรคำนึงถึงอันดับแรกคือขั้นของการพัฒนาการทางสติปัญญาของมนุษย์
ซึ่งเพียเจท์ (Piaget อ้างถึงใน สุรางค์ โค้วตระกูล 2513 : 9 - 27) ได้แบ่ง
ไว้เป็น 4 ขั้นใหญ่ ๆ คือ

1. Sensori - Motor Stage (0 - 2 ปี) เป็นระยะที่เด็กมีปฏิกริยา
ตอบสนองจริง ๆ รอบ ๆ ตัว จะรู้เฉพาะสิ่งที่เห็นรูปธรรมเท่านั้น

2. Preoperational Stage (2 - 7 ปี) ขั้นนี้เด็กจะเริ่มใช้
สัญลักษณ์แทนสิ่งของ จะยึดตัวเองเป็นศูนย์กลาง (Egocentric) ไม่สามารถคิดย้อนกลับ
(Reversibility) และรับความคิดเห็นของผู้อื่นได้

3. Concrete Operational Stage (7 - 11 หรือ 12 ปี) ใน
ขั้นนี้เด็กจะสามารถแก้ปัญหาเกี่ยวกับการบวก การคูณ จัดอันดับของสิ่งของและจับคู่ระหว่าง
สิ่งของที่เกี่ยวข้องกันได้ แต่ยังไม่คิดหาเหตุผลหรือคิดในสิ่งที่เป็นนามธรรมได้

4. Formal Operational Stage (11 หรือ 12 - 14 หรือ 15 ปี)
เป็นขั้นที่เด็กจะไม่ผูกมัดตัวเองกับผู้อื่น สามารถจัดรูปแบบขวางแผนที่จะทดสอบสมมุติฐานโดย
อาศัยเหตุผลได้

จากทฤษฎีของ เพียเจท์นี้ถูกนำไปใช้เป็นพื้นฐานในการจัดลำดับเนื้อหาในหลักสูตร
ดังกล่าวของเฟอร์ธ (Furth อ้างถึงในประสาด อิศรปริศา 2520 : 33) ที่ว่า
เนื้อหาวิชาในหลักสูตรโรงเรียนประถมศึกษาควรตั้งอยู่บนพื้นฐานของการพัฒนาการหรือ
โครงสร้างทางความคิดตามทฤษฎีของเพียเจท์ นอกจากนี้ บรูเนอร์ (Bruner

อ้างถึงในประสาธ อิศรปริศา 2520 : 33 - 37) ก็ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการจัด
ลำดับเนื้อหาวิชา ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. เกี่ยวกับโครงสร้างของความรู้ (Structure of Knowledge)
บรูเนอร์ เน้นว่า หลักสูตรในโรงเรียนจะต้องเปลี่ยนมาอยู่ที่การจัดเรียงเนื้อหาวิชา
เพราะเป็นสิ่งที่จำเป็นมากที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้มองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างความรู้หรือ
ประสบการณ์เดิมกับประสบการณ์ใหม่ ๆ

2. เกี่ยวกับความพร้อม (Readiness) ในเรื่องนี้ บรูเนอร์ ได้กล่าวว่า
จะต้องจัดรูปแบบของกิจกรรม ทักษะและการฝึกหัดให้เหมาะสม และสอดคล้องกับความ
เจริญงอกงามทางสติปัญญาของเด็ก และได้ยืนยันว่าพื้นฐานบางอย่างของแต่ละวิชาสามารถ
จะสอนให้กับเด็กคนใดก็ได้ไม่ว่าจะมีอายุอยู่ในชั้นใดก็ตาม เขาให้เหตุผลว่า เด็กแต่ละคน
มีลักษณะสำคัญประการหนึ่งคือ จะเกิดความรู้ ความคิดรวบยอดหรือการคิดต่อสิ่งรอบ ๆ
ตัวด้วยการจัดระเบียบโครงสร้างต่าง ๆ ขึ้นมาด้วยตนเอง จากแนวคิดนี้ทำให้เขาเสนอ
หลักสูตรแบบใหม่ที่เรียกว่า หลักสูตรแบบหมุนวน (Spiral Curriculum) ซึ่งเป็น
หลักสูตรที่สอนพื้นฐานทุกวิชาให้กับเด็กทุกระดับ และเนื้อหาวิชาจะมีความซับซ้อนขึ้นในระดับ
ที่สูงขึ้นไป

จากแนวคิดดังกล่าวจะสังเกตเห็นว่า เนื้อหาวิชาใด ๆ ก็ตามจะต้องเริ่มจาก
พื้นฐานที่เป็นรูปธรรมก่อนแล้วจึงค่อย ๆ ขยายความคิดรวบยอดนั้นไปสู่นามธรรม ซึ่งสอดคล้อง
คลอไปกับแนวคิดของ เกนเย่ (Gagne' 1972 : 19 - 38) ที่ว่า ในกระบวนการ
การเรียนการสอนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ใด ๆ ก็ตามนั้น ผู้สอนจำเป็นต้องแบ่งเนื้อหาออกเป็น
เป็นตอน ๆ หรือหน่วยย่อย ๆ และจัดแต่ละหน่วยใหม่ลำดับต่อเนื่องกันโดยหน่วยที่อยู่ข้างต้น
ต้องมีการเรียนรู้ก่อน เพื่อใช้เป็นพื้นฐานในการเรียนรู้หน่วยต่อไป สุมิตร คุณานุกร
(2518 : 110) ก็ให้แนวคิดเรื่องนี้อย่างน่าสนใจ เขากล่าวว่า สมรรถผลของการ
เรียนรู้ในระดับใดก็ตามขึ้นอยู่กับความพอเพียง และมั่นคงของพื้นฐานความรู้ในระดับถัดลงไป
หลักในการจัดลำดับของเนื้อหาเพื่อให้เกิดความต่อเนื่องได้แก่ การจัดโดยคำนึงถึงสิ่งที่
ต้องเรียนมาก่อน (Prerequisite Learnings) หรือหลักการจัดลำดับจากง่ายไป
สู่ยาก (Simple to Complex) สิ่งที่ต้องเรียนมาก่อน และสิ่งที่เป็นพื้นฐานง่าย ๆ
จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเกิดการเรียนรู้สิ่งอื่น ๆ ต่อไปได้

จากหลักการและทฤษฎีที่ระบุไว้ข้างต้นนั้นจะพบว่าทุกคนต่างก็เห็นถึงความสำคัญ
 ของเนื้อหาที่ให้กับผู้เรียน และความสัมพันธ์ของเนื้อหากับความสามารถจริงของนักเรียน และ
 การที่รู้ค่าหลักสูตรประสบผลสำเร็จหรือไม่นั้นก็ไม่วรรคแต่เพียงที่เนื้อหาของหลักสูตรเท่านั้น
 แต่ควรดูว่าในสภาพความเป็นจริงนั้นความสามารถของนักเรียนที่แสดงออกมาในรูปของ
 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจากที่ใดเรียนครบตามหลักสูตรนั้นแล้วควยว่าเป็นอย่างไร โดย
 ที่ผลของความสามารถของนักเรียนในระดับชั้นที่ต่ำกว่าก็ควรจะเป็นตัวเสริมความสามารถให้
 กับนักเรียนในระดับชั้นที่สูงกว่าขึ้นไปควย ซึ่งก็เป็นไปตามทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนการสอน
 ของ บลูม (Bloom 1976 : 167 - 176) ที่ได้เสนอไว้ว่าตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อระดับ
 ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมี 3 ตัวแปร ตัวแปรตัวแรกคือ พฤติกรรมด้านความรู้ ความคิด
 (Cognitive Entry Behavior) หมายถึง ความสามารถทั้งหลายของผู้เรียนซึ่ง
 ประกอบไปด้วยความถนัด และพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียน - ตัวแปรที่สองคือคุณลักษณะทาง
 ด้านจิตพิสัย (Affective Entry Characteristics) หมายถึงสภาพการณ์หรือแรง
 จูงใจที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้นี้ใหม่ ส่วนตัวแปรสุดท้ายได้แก่ คุณภาพของการสอน
 (Quality of Instruction) และบลูมได้สรุปการประมาณค่าที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทาง
 การเรียนเปลี่ยนแปลงเนื่องจากตัวแปรดังกล่าวข้างต้นคือ พฤติกรรมด้านความรู้ ความคิด
 มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ 50 % ด้านคุณลักษณะทางจิตพิสัย
 25 % และคุณภาพการสอน 25 % X

ในแง่ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้น เอนกกุล กรี่แสง (2520 : 227 -
 228) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการประเมินผลไว้ขอหนึ่งว่า เพื่อพยากรณ์การเรียนรู
 ชั้นต่อไป การประเมินผลการศึกษาในรายวิชาต่าง ๆ จะช่วยให้ครูสามารถทำนายผล
 สำเร็จในการเรียนรู้อื่น ๆ ได้และส่วนหนึ่งของการประเมินผลการศึกษาก็คือ การวัด
 ผลการศึกษาซึ่งเป็นการวัดปริมาณหรือวัดระดับความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถ และ
 ทักษะต่าง ๆ ของนักเรียน โดยทั่วไปมักจะวัดด้วยวิธีการใช้แบบสอบ เกนเย่ (Gange'
 1972 : 29) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการวัดผลการเรียนรู้นี้ไว้ว่า การเรียนรู้นั้นต้องแสดง
 ออกมาในรูปการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งมักใช้ผลการสอบ สำหรับแบบสอบที่ใช้ใน
 การวัดผลการศึกษานั้น อนาสตาซี (2519 : 387) กล่าวว่า แบบสอบสัมฤทธิ์ผล
 ครอบคลุมประสบการณ์ทางการศึกษากว้าง ๆ อาจจะใช้เป็นเครื่องมือทำนายผลการเรียน

ในอนาคตได้เช่นเดียวกับแบบสอบถามความถนัด ตัวอย่าง เช่น คะแนนสัมฤทธิ์ผลที่แสดง ความก้าวหน้าในการเรียนเลขคณิตในปัจจุบันสามารถทำนายสัมฤทธิ์ผลในการเรียนพีชคณิตใน อนาคตได้ คะแนนสัมฤทธิ์ผลในการเรียนเตรียมแพทยศาสตร์ ก็อาจจะเป็นตัวทำนายสัมฤทธิ์ผล ในการเรียนแพทยศาสตร์ได้ เมื่อไรก็ตามที่แต่ละบุคคลต้องมาเรียนวิชาเดียวกันหรือคล้ายคลึง กัน คะแนนสัมฤทธิ์ผลในวิชาเหล่านี้จะเป็นดัชนีที่บอกให้ทราบถึงสัมฤทธิ์ผลในการเรียนใน อนาคตได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากแนวคิดเกี่ยวกับการประเมินผลการศึกษาและการใช้แบบสอบถามดังกล่าว พอจะ สรุปได้ว่า การประเมินผลการศึกษานั้นก็เพื่อให้ทราบถึงผลสำเร็จของการเรียนรู้ซึ่งนิยมใช้ ผลการสอบที่ได้จากแบบสอบถามสัมฤทธิ์ผล ดังนั้นจึงน่าที่จะศึกษาว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ แต่ละกลุ่มประสบการณ์ในระดับชั้นที่ต่ำกว่าจะมีความสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของแต่ละ กลุ่มประสบการณ์ในระดับชั้นที่สูงกว่าหรือไม่ ตลอดจนศึกษาถึงความสัมพันธ์ของผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนของแต่ละกลุ่มประสบการณ์ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึง 5 กับผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนของแต่ละกลุ่มประสบการณ์ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสหสัมพันธ์คาโนนิกอลระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของทุกกลุ่ม ประสบการณ์ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กับ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 กับ 3 ชั้นประถมศึกษา ปีที่ 3 กับ 4 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กับ 5 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กับ 6
2. เพื่อศึกษาสหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของแต่ละกลุ่ม ประสบการณ์ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของแต่ละกลุ่มประสบการณ์ ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึง 5
3. เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์ที่มีนัยสำคัญจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของแต่ละกลุ่ม ประสบการณ์ในระดับชั้นที่ต่ำกว่าในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของแต่ละกลุ่ม ประสบการณ์ในระดับชั้นที่สูงกว่า

สมมุติฐานในการวิจัย

จากแนวคิดและทฤษฎีต่าง ๆ ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้วิจัยจึงตั้งสมมุติฐาน ดังนี้คือ

1. สหสัมพันธ์คาโนคิอระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของทุกกลุ่มประสบการณ์ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กับ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 กับ 3 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 กับ 4 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กับ 5 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กับ 6 มีนัยสำคัญทางสถิติ
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของแต่ละกลุ่มประสบการณ์ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึง 5 มีสหสัมพันธ์สูงกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของแต่ละกลุ่มประสบการณ์ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2526 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร
2. ตัวแปรที่ศึกษามี 6 ชุก คือ คะแนนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของแต่ละกลุ่มประสบการณ์ที่เรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึง 6 ที่คัดลอกจากสมุดประเมินผล (ป.02) ของโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งทุกโรงเรียนใช้แบบสอบเดียวกัน สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึง 5 ใช้แบบสอบที่สร้างขึ้นโดยกองวิชาการ สำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร ส่วนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ใช้แบบสอบที่สร้างขึ้นโดยสำนักทดสอบทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ โดยที่แต่ละชุกประกอบด้วย 4 กลุ่มประสบการณ์ดังนี้
 - 2.1 คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทักษะ แบ่งออกเป็น
 - 2.1.1 คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของทักษะภาษาไทย
 - 2.1.2 คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของทักษะคณิตศาสตร์
 - 2.2 คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต
 - 2.3 คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย
 - 2.4 คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. วิธีสอนนักเรียนในโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีสอนที่คล้ายคลึงกัน
2. คะแนนของแต่ละกลุ่มประสบการณ์ไม่ขึ้นอยู่กับตัวแปรด้านเวลาและสถานที่

ข้อจำกัดในการวิจัย

ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้จากการสำรวจเอกสารที่เป็นแหล่งข้อมูลแบบทุติยภูมิ (Secondary Sources) ข้อมูลที่ได้อาจคลาดเคลื่อนบ้าง แต่อย่างไรก็ตามการบันทึกข้อมูลดังกล่าว เป็นการบันทึกตามหน้าที่ราชการซึ่งต้องทำใหถูกต้อง และสมบูรณ์ที่สุด ดังนั้นความคลาดเคลื่อนดังกล่าวน่าจะมีน้อยมาก

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

นักเรียน หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2526 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร

กลุ่มประสบการณ์ หมายถึง กลุ่มการเรียนรู้ 4 กลุ่ม คือ กลุ่มทักษะ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย และกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนของนักเรียนที่สอบได้จากการสอบของแต่ละกลุ่มประสบการณ์ที่คัดออกจากสมุดประเมินผลของโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งทุกโรงเรียนใช้แบบสอบเดียวกัน สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึง 5 ใช้แบบสอบที่สร้างขึ้นโดย กองวิชาการ สำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร ส่วนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ใช้แบบสอบที่สร้างขึ้นโดยสำนักทดสอบทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ได้ทราบความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของทุกกลุ่มประสบการณ์
ในชั้นเรียนที่ต่ำกว่า กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของทุกกลุ่มประสบการณ์ในชั้นเรียนที่สูงกว่า
2. ทำให้สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของแต่ละกลุ่มประสบการณ์
ในระดับชั้นที่สูงกว่าจากตัวพยากรณ์คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของแต่ละกลุ่มประสบการณ์
ในระดับชั้นที่ต่ำกว่า
3. เพื่อเป็นแนวทางให้แก่เจ้าหน้าที่ทางการศึกษาและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องของทางคาน
การจัดทำหลักสูตรในการปรับปรุงหลักสูตรให้เหมาะสมต่อไป